

GOVOR SVETOG OCA FRANJA
POKRETU COMUNIONE E LIBERAZIONE

Trg svetoga Petra
Subota, 7 ožujka 2015

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Svima želim dobrodošlicu i zahvaljujem vam na vašoj ljubavi i privrženosti! Srdačno pozdravljam kardinale i biskupe. Pozdravljam don Julián Carróna, predsjednika vašega Bratstva, i zahvaljujem mu na riječima koje mi je uputio u ime svih. Don Julián, također vam zahvaljujem na lijepom pismu kojim ste sve pozvali da dođu. Velika hvala!

Moja prva misao upućena je vašem utemeljitelju, mons Luigiju Giussaniju, sjećajući se desete obljetnice njegova uzlaska na nebo. Don Giussaniju sam zahvalan zbog više razloga. Prvi, osobniji, jest da je taj čovjek svojim djelima i člancima učinio dobro meni i koristio mom svećeničkom životu. Drugi je razlog da je njegova misao duboko ljudska i dira ono što je u čovjeku najdublje, sve do njegovih najdubljih težnji. Vi znate koliko je za don Giussanija važno iskustvo susreta: susreta ne s nekom idejom nego s Osobom, s Isusom Kristom. Na taj način on nas je odgojio da postanemo slobodni, vodeći nas susretu s Kristom, jer jedino Krist nam daje istinsku slobodu. Govoreći o susretu na um mi pada „Matejeva vokacija“, Caravaggiova slika u crkvi saint Louis des Francais (svetoga Alojzija od Francuza), pred kojom sam se dugo zaustavljao svaki put kad bih došao u težnji. Nitko od onih koji su tamo stajali, uključujući Mateja, pohlepnog za novcem, nije mogao vjerovati u poruku onog prsta koji je bio uprt u njega, poruku onih očiju koje su ga gledale pune milosrđa i izabirale ga pozivajući ga da slijedi. Osjećao je onu privlačnost susreta. Takav je susret s Isusom koji dolazi i zove nas.

Sve u našem životu, danas kao u Isusovo vrijeme, počinje sa susretom. Susretom s onim čovjekom, drvodjelcem iz Nazareta, čovjekom poput sviju, ali istodobno drukčijim. Sjetimo se Ivanova evanđelja, tamo gdje izvještava o prvom susretu apostola s Isusom (usp. 1, 35-42). Andrija, Ivan i Šimun su osjetili Isusov pogled koji je prodirao u srce, osjetili su da on pozna ono najdublje u njima i to ih je toliko iznenadilo i zadivilo da su mu odmah postali privrženi... Ili kad je nakon Uskrsnuća Isus upitao Petra: „Ljubiš li me?“ (Iv, 21, 15), a Petar je odgovorio: „Da, Gospodine“; onaj „da“ nije bio rezultat snage volje, nije dolazio samo od odluke čovjeka Šimuna: Još prije je dolazio od Milosti, od onog „primerear“, od Milosti koja je prethodila. To je bilo presudno otkriće za svetoga Pavla, za svetoga Augustina, i mnoge druge svece: Isus Krist je uvijek prvi, prethodi nam, čeka nas, Isus Krist nam prethodi uvijek; a kad stignemo, On nas već očekuje. On je poput bademova cvijeta. Poput bademova cvijeta koji prvi procvjeta i navijesti proljeće.

Nemoguće je razumjeti dinamiku susreta koji izazove divljenje i potakne nas da prionemo uz njega, bez milosrđa. Samo onaj tko je osjetio nježnost milosrđa, poznaje uistinu Gospodina. Povlašteno mjesto susreta je nježnost milosrđa Isusa Krista prema mome grijehu. To je razlog da ste me već nekoliko puta čuli reći da je povlašteno mjesto susreta s Isusom Kristom moj grijeh. Upravo zahvaljujući zagrljaju milosrđa rađa se želja da odgovorim, da se promijenim, iz njega proističe drukčiji život. Kršćanski moral nije titanski, volontaristički napor onoga tko odluči da će biti dosljedan i u tome uspije, neka vrsta usamljenog izazova naspram svijeta. Ne, kršćanski moral je nešto drugo. Kršćanski moral je odgovor, ganuti odgovor na iznenađujuće, nepredvidljivo, po ljudskim kriterijima štoviše „nepravedno“ milosrđe Onoga tko me poznaje, tko poznaje sve moje izdaje i

unatoč njima me voli, cijeni me i grli, ponovno me zove, pouzdaje se u mene, očekuje nešto od mene. Kršćanski moral ne znači nikada ne pasti, nego se uvijek iznova podići, zahvaljujući Njegovoj ruci koja me drži. Put Crkve je također dopustiti da se očituje veliko Božje milosrđe. Ovih dana sam rekao novim kardinalima: »Put Crkve je da nikoga ne osudi za vječnost; da izlije Božje milosrđe na sve osobe koje ga traže iskrena srca; put Crkve je upravo da izađe iz vlastitih ograda kako bi tražila one koji su daleko, na „periferijama“ egzistencije. Crkva treba u potpunost prihvatiti Božju logiku«, to jest logiku milosrđa. (propovijed, 15 veljače, 2015). I Crkva mora osjećati radosni elan, želju da postane bademov cvijet, to jest proljeće kao Isus, za cijelo čovječanstvo.

Danas se također sjećate šezdeset godina početka vašeg Pokreta, rođenog u Crkvi – kao što vam je rekao Benedikt XVI - ne zahvaljujući volji hijerarhije, već proisteklog iz obnovljenog susreta s Kristom, i stoga možemo reći od poticaja čiji je konačni izvor Duh Sveti (govor na hodočašću Comunione e Liberazione, 24 ožujka 2007: pouke III, 1 [2007], 557).

Pokret i nakon šezdeset godina nije izgubio svoju svježinu i vitalnost. Ali, sjetite se da centar nije karizma, centar je samo jedan, Isus, Isus Krist! Kad u centar stavim svoju spiritualnu metodu, svoj spiritualni put, svoj način da ga ostvarim, skrenem s puta. Sva duhovnost, sve karizme u Crkvi moraju biti „decentrirane“; u centru je samo Gospodin! Zato, kad Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima govori o karizmama, o toj lijepoj crkvenoj stvarnosti, o Mističnom tijelu, završava govoreći o Bogu, to jest o onome što dolazi od Boga, što je svojstveno Bogu i što nam omogućuje da ga nasljedujemo. To nikada ne smijete zaboraviti, trebate biti „decentrirani“!

Dalje, karizma se ne čuva u flaši destilirane vode. Vjernost karizmi ne znači „okameniti“ je – davao je taj koji „okameni“, nemojte to zaboraviti! Vjernost karizmi ne znači napisati je na pergamentu i uokviriti je. Nasljedstvo koje vam je ostavio don Giussani ne može se svesti na muzej uspomena, na donesene odluke, norme ponašanja. Sigurno podrazumijeva i vjernost tradiciji, ali vjernost tradiciji – govorio je Mahler – „znači održavati vatru živom, a ne klanjati se pepelu“. Don Giussani vam nikad ne bi oprostio da izgubite slobodu i pretvorite se u vodiče muzeja ili štovatelje pepela. Održavajte živom vatru spomena na prvi susret i budite slobodni!

Tako, centrirani u Kristu i u Evanđelju, možete biti ruke, noge, um i srce Crkve „koja izlazi“. Put Crkve je izaći kako bi tražila one koji su daleko na periferijama, služiti Isusa u svakoj osobi na rubu društva, napuštenoj, bez vjere, razočaranoj crkvom, zarobljenoj u vlastitom egoizmu.

„Izaći“ znači odbaciti autoreferencijalnost (slušamo i gledamo samo sebe) u svim oblicima, znači znati slušati i one koji nisu s nama, ponizno i iskreno učiti od svih. Kad smo robovi autoreferencijalnosti završimo tako da njegujemo „spiritualnost etikete“ „Ja pripadam CL“. To je etiketa. Potom upadamo u tisuću zamki koje nam nudi zadovoljstvo oslanjanja isključivo na sebe, onog promatranja sebe u ogledalu koje nas zbunjuje te nas pretvara u jednostavne poduzetnike neke ONG (nevladine organizacije).

Dragi prijatelji, htio bih završiti s dva značajna don Giussanijeva citata, prvi sa početaka, a drugi sa kraja njegova života.

Prvi je: »Kršćanstvo u povijesti ne napreduje kroz krute stavove koje treba braniti, a koji se prema onome što je novo postavljaju kao čista antiteza. Kršćanstvo je početak otkupljenja, koje obuhvaća i ono novo, spašavajući ga« (Porta la speranza, Prvi spisi, Genova, 1997, 119). To je napisao oko 1967 godine.

Drugi je iz 2004: »Ne samo da nikada nisam kanio ništa „utemeljiti“, već smatram da je genijalnost pokreta, kojega sam vidio kako se rađa, u tome da je osjetio potrebu objaviti nužnost vraćanja izvornim aspektima kršćanstva, znači žarku ljubav prema kršćanskom događaju kao takovom u njegovim izvornim elementima, i to je sve (Pismo Ivanu Pavlu II 26 siječnja 2004, prigodom pedesetogodišnjice Comunione e Liberazione).

Neka vas Gospodin blagoslovi i neka vas čuva. I, molim vas, nemojte zaboraviti moliti za mene. Hvala

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana

(Za prijevod odgovoran Comunione e Liberazione)